

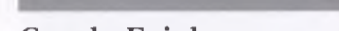
[12]

Biblioteca
Marià Vayreda
Olet

Gra de fajol

PAPERS I MATERIALS DE LA GARROTXA

Gra de Fajol
Fascicle núm 5

Edició especial,
amb trenta anys
de retard, per
commemorar
el 80è aniversari
d'en **Mingo**.

En Mingo,
vist per
l'Andy Warhol,
únic pintor del
que no en va fer
cap pròleg.

I la paraula es va fer Mingo

*Al principi no hi havia res
i el que era no tenia nom ni es podia definir.
I vingué la paraula.
I la paraula s'encarnà una i altra vegada.
I fa 80 anys hi tornà
i tingué cos i veu i mans per escriure.
I arribat el temps es manifestà a Olot i digué
"Sóc en Moli" i tots digueren: és en Mingo.*

Quan fa vuitanta anys les paraules es varen tornar a fer carn, "encarnar", en el lloc on encara això es possible, l'Empordà, van adoptar la forma masculina, també com acostuma a ser habitual en les encarnacions.

L'essència d'aquesta encarnació, la paraula, va seguir el procés de totes les encarnacions: el temps de formació, el temps de maduració al camp, el temps d'iniciació i el temps de manifestació. El flux de la vida no es repeteix mai. Ràpid, lent, pausat, compulsiu, eixelebrat; esdevenim, som i ens reconeixen.

La paraula es va manifestar. La paraula escrita, l'expressió verbal, el gest, l'acció eren i són la persona.

En Domènec Moli ha estat sempre un flux constant, amb petites rauxes, sempre verbals. Ha

arribat a formes de manifestació que els altres necessitaríem varies vides i circumstàncies molt especials per a assolir-les.

L'observació, la provatura, la curiositat per l'entorn, la recerca de la peça, de l'hort, del bosc o del mar; la manipulació i transformació són el pressupòsit de la manifestació. La paraula escrita i la impressió de la paraula és el més permanent i detectable.

Hi ha també la cuina, com acte participatiu i de reflexió sobre la identitat. La caça i la pesca, realitzada integrant-se en un entorn no urbanitzat encara, un tu a tu amb la naturalesa i la peça que haurà de continuar a la cuina.

Hi ha el compromís amb l'entorn o l'hàbitat, sigui natural o plenament urbanitzat. Hi ha el viure entre l'emprenyada constant per la mesquinesa i l'acceptació de la feblesa pròpia i dels altres. No ser jutge sinó company. Forçat de vegades i comprensiu quasi sempre.

Aquestes paraules impreses en aquest *Gra de Fajol* són limitadíssimes i només volen indicar alguns aspectes d'en Moli, en Mingo.

Fascicle núm 5

Preu:
Un fascicle així no té preu

Olot, octubre de 2013

Edita:
El Cassolot estat,
amb la col·laboració
inestimable de:
Sigrid Werning
i Toni Mayans

Agraïments:
Marta Aubert,
per la seva tasca de filtració
de documentació gràfica.
Joan Moli,
per la seva aportació editorial.
Josep Maria Joan Rosa,
Jordi Heras
i Jordi Ymbert
per les seves informacions
empordaneses

Administració:
Can Pistras

Imprimeix:
A veure si ho endevines.

Gra de Fajol no es responsabilitza
necessàriament de les opinions
dels articles signats i molt menys
no havent-n'hi cap d'en Moli.

En Moli, signant en el Llibre d'Honor de l'Ajuntament d'Olot, com a Pregoner de les Festes del Tura del 2004

En Mingo, l'ofici d'escriure

Escriure és comunicar. Escriure és representar en signes. Per escriure, cal primer saber el què vols comunicar i saber-ho formular i expressar. Perquè la comunicació funcioni cal que pugui arribar als lectors. S'ha d'imprimir, editar, publicar, posar a l'abast. Parlem d'en Moli. Han dit d'ell que era: redactor (en cap), publicista, literat, escriptor, periodista, intel·lectual, crític d'art, editor, comentarista a seques i comentarista gastronòmic, gastrònom, polític, prologuista, activista cultural... La ploma és la seva vida, la circumstància que forma el seu jo. I en escriure, tothom té la possibilitat, a través de les paraules ordenades i impreses, de participar-hi.

Què es el que "no" ha escrit en Moli? Excepte sobre esports, és impossible saber i portar control del què ha escrit, del què ha editat i publicat des que utilitzava l'escriptura a els Fossos per lligar.

Periodista-cronista, en el bell inici a Figueres, al *Canigó*, després a *Los Sitios* de Girona, on per contacte amb en Pastor Forasté vingué a Olot per treballar un parell de mesos a l'*Arriba España* i a Ràdio Olot. I el petit fet que l'*Arriba España* s'imprimís a la Impremta Aubert i el caire especialíssim d'aquesta impremta, del seu propietari i la seva família, la transitorietat va esdevenir definitiva.

Amb aquests dos puntals es formarà en l'escriptura del més quotidià - els talls de llum

A més d'imprimir i finançar tantes aventures culturals, en Moli ha posat pròlegs, epílegs, introduccions, conclusions i colofons i una vegada enquadrant i quan ha convingut ho ha repartit amb la furgoneta allà on fos necessari.

L'escriptor tarzán

L'escriptor esquiador

L'escriptor locutor

L'escriptor caçador

L'escriptor travolta

dels anys 60 fins a la guerra de Vietnam, els canvis del paisatge per les estacions, la vida cultural immediata i tangible d'Olot. Especialment la crítica d'art i la de cinema.

En poc temps, jove i agosarat explica i s'explica aquesta ciutat tant per als que hi vivíem com per als que hi venien. Es tracta d'una visió de fora-endins.

En Mingo escrivia més enllà de la ressenya obligada sota la invocació a algun Déu amb el que ha estat el seu lema: "No hagas, señor, que nos tengamos jamás que arrepentir ni de lo escrito ni de lo por escribir".

Així el trobem a: el *Canigó* de Figueres, *Los Sitios*, *Arriba España*, *La Garrotxa*, *Olot Misión*, *L'Olotí*, *La Comarca*, *Doble Set*, *Gra de Fajol*, *440*, *Revista de Girona*, *L'Empordà Federal*, *Punt Diari*, *Puigsacalm*, *El Plafó*, *Vitrina*.

Ha descrit, comentat i analitzat l'actualitat contínuament, per vocació, per necessitat d'omplir les pàgines de les revistes on hi treballava, a petició de tants i tants, sempre amb el difícil equilibri de no ferir inútilment i tampoc ensabonar a preu fet.

Ell és i era l'escriptor, el cronista, "el viajero", el que es cartejava públicament amb el seu germà literari, el que relatava, el que descrivia el que veia, el que reproduïa el que li deien i el que comentava el que sentia. Sempre amb el jo personalíssim davant i la firma identificable al final. ("A la hora hambrienta de partir el pastel de las doce angustias, de las doce guindas multicolores, verano se hizo con unas migajas de Junio, el ardoroso Julio y Agosto crujiente, para acabar probando las maduras brevas de Septiembre.")

Es pot llegir el que va publicar fa 55, 40, 30, 25, 20, 25, 10, 5, 2, 1 anys? Rotundament: Sí. A través del que ha escrit es veu, i es viu el que érem o eren a Olot, a Figueres i a Cadaqués.

El Moli escriptor ha sortit perjudicat pel dia a dia periodístic. La dedicació i concentració que demana el text narratiu les ha sacrificades a l'impromptu de la ressenya i a la notícia inevitable per la publicació que havia de sortir. Queda el relat curt i curtíssim dins de les revistes i els textos de bibliòfil.

El que apuntava *El viejo y la peseta* de l'any 1956 i les *Tres zorras azules* (1966), només ha trobat continuïtat en les col·laboracions amb en Miquel Plana, en edicions limitades per les característiques de les edicions de bibliòfil ja escrites en català. El relat narratiu ha cedit davant l'assaig, la reflexió sobre les seves referències o circumstàncies: la joventut a Figueres, el paisatge,

el mar, Cadaqués, Olot, l'art, la cuina, la caça i sempre les persones: els seus "homenots" que ha anat trobant i amb qui ha xerrat, parlat i descrit.

A *Olot Íntim* (1985), un Moli madur recupera i transmet la visió dels anys 60 d'aquell que vingué a Olot i es quedà. Després fraccionaria la seva visió en gran quantitat de llibres sobre aspectes d'aquests entorns: pintura i pintors; menjar i cuinar; la cacera i detalls del paisatge que sempre l'han fascinat.

En aquesta faceta en Moli recupera el català com a mitjà d'expressió, que ha d'aprendre des del començament als 28 anys.

L'Editor

La Impremta Aubert esdevé una expressió d'en Moli quan succeeix el seu sogre Joan Aubert. Els centenars de llibres, desenes de revistes que ha arribat a publicar a la impremta Aubert no s'entenen sense la personalitat despresa d'en Moli i la seva visió i pràctica en l'ús del diner. Ha estat un mecenes passiu més enllà de la seva capacitat real i que mai se li podrà compensar. Edicions com la de la *Història d'Olot* del Doctor Danès, la *Biblioteca Olotina*, revistes de tot tipus i mena, edicions de llibres artístics, tots d'altres persones, no hi serien sense la Impremta Aubert, sense en Moli.

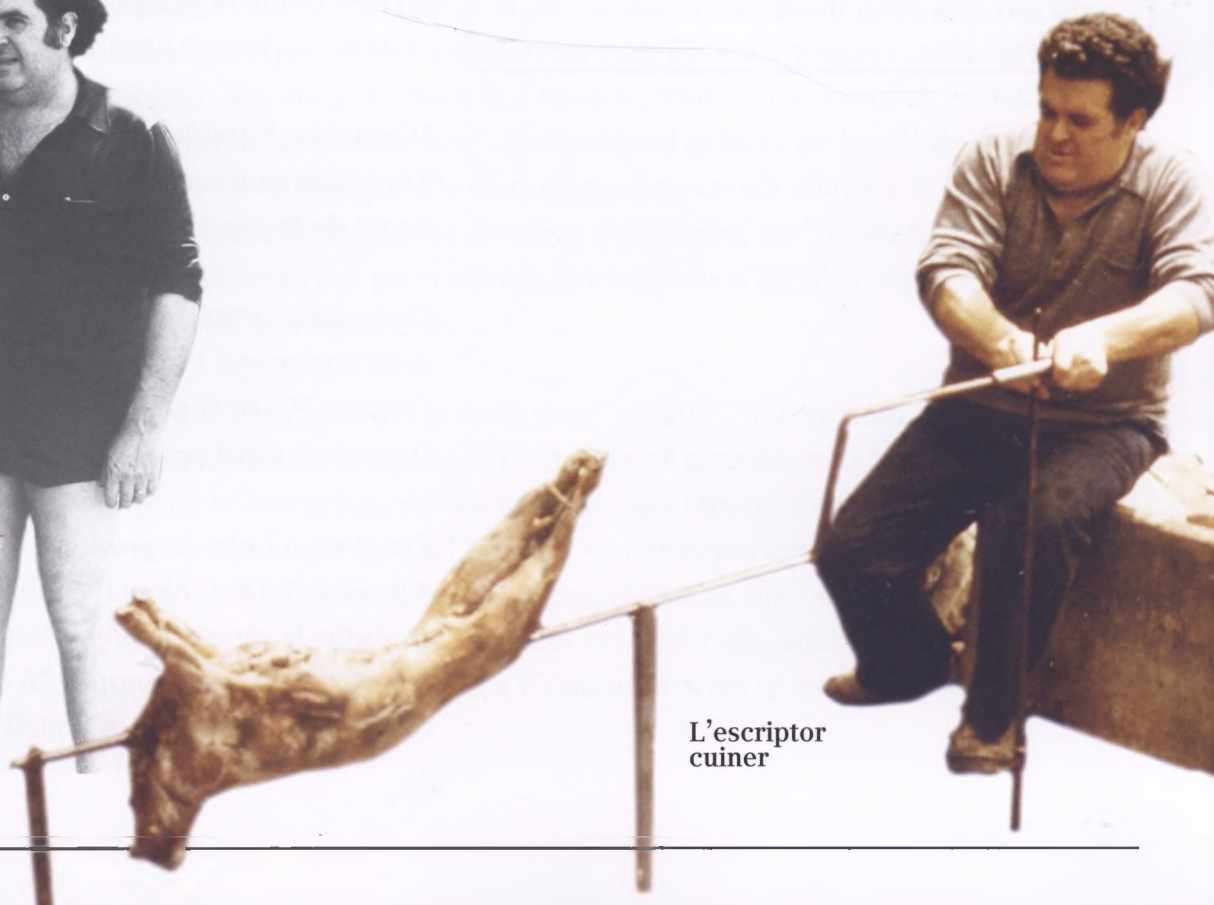
L'escriptor mariner

L'escriptor davanter centre

L'escriptor "ha vuelto el hombre"

L'escriptor cuiner

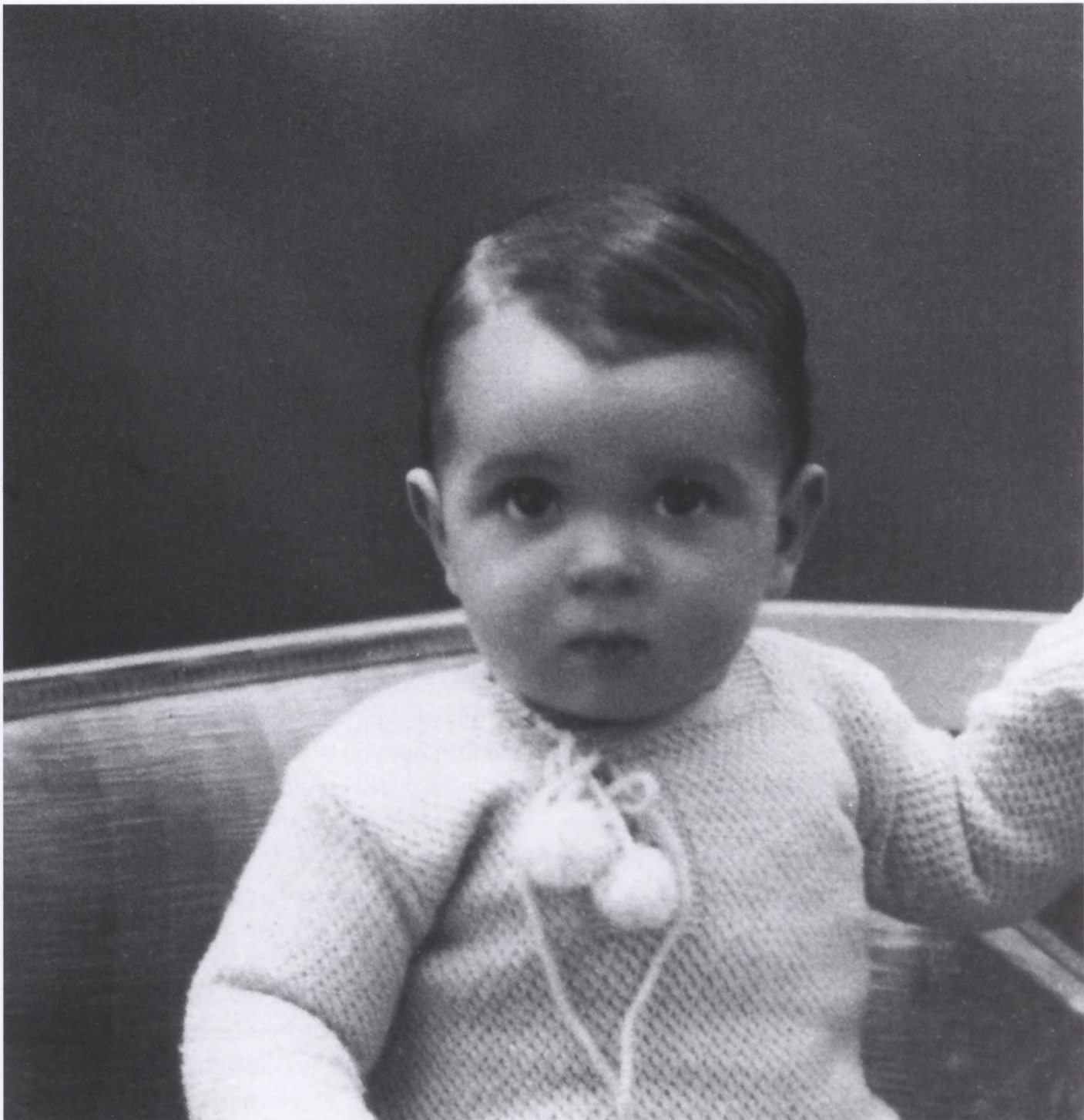

Mas Serra

Mas Serra era el Mas dels avis materns. Durant el temps que en Mingo va anar a Els Fossos de Figueres, el Mas era el que ara en diríem la segona residència, ja que en aquells temps ell vivia amb la seva mare al Carrer de Llers, molt a prop de la "Cate", el Patronat de la Catequística. El Mas era el lloc on els amics l'anaven a buscar per anar a passejar, anar a la Festa Major d'Avinyonet a ballar sardanes o simplement hi anaven a passar la tarda.

No va ser fins molt més tard, un cop acabat el Batxillerat, en el pic de l'adolescència, que en Mingo no s'hi va instal·lar per fer de pagés. Aviat però, es va adonar que en lloc de conrear cols i patates el que li venia més de gust era conrear l'art de l'escriptura.

Mas Serra és doncs el gran testimoni de la transició d'en Mingo de la possibilitat de ser un veritable pagés cap a esdevenir una jove promesa literària.

De ben menut ja els duia per corbata

Les boles que pengen del coll d'en Mingo, en aquesta foto de primera infància, no deixen de ser una premonició del que li succeiria poc temps després: amb només tres anys, la guerra se li emporta el pare. La foscor pròpia de l'època no ajudaria a millorar la cosa. Més aviat a l'inrevés.

D'entrada, l'ambient resclosit i gens airejat del col·legi on aniria a parar. El mateix nom d' Els Fossos, ja indicava que l'edifici estava construït sobre un terreny terriblement humit el qual s'havia hagut de recuperar reomplint-lo de camionats i camionats de terra. Tot i així sovint encara s'inundava.

Cada matí, només d'arribar a Els Fossos, els "hermanus" de la Salle el feien formar amb tots els seus companys i li feien cantar, dret i en posició de "firmes!" el selecte estol de "hit parades" de l'època: "Cara al sol", "Himno requetè", "La Legión", "Himno de España" (aleshores tenia lletra). Després tocava resar, entrar a classe i a l'hora de sortir, tornem-hi amb el rosari.

Per si no n'hi havia prou, en Mingo encara feia hores extres anant a veure cine, teatre o simplement a passar-hi l'estona al Patronat de la Catequística (la Cate), que tenia just al costat de casa. Mentre va durar la guerra aquest Patronat havia estat incautat per la FAI i la CNT. Per tant, no es pot descartar que en Mingo ja hi comencés a ensumar alguna cosa que possiblement encara s'hi respirava a les parets d'aquell local.

La “bona” educació

El règim d'Els Fossos era de missa diària, de sabatines, d'Oficis per Setmana Santa, i de portar el justificant si no s'havia anat a missa del diumenge, que era tan obligatòria com ho era l'assistència al cinema del col·legi. Sessions de cinema a les que també hi anaven les nenes del col·legi veí, "Les Franceses", assegudes al galliner de la sala de projeccions. I perquè a en Mingo i els seus companys no els vingués la temptació de caure en l'acte deshonest de mirar cap enrera, un "hermanu" es col·locava a peu d'escala per reprendre a qui s'atrevis a girar el cap per mirar les nenes de "Les Franceses".

Res no s'escapava del control dels "manus", que és com els alumnes anomenaven als hermanos. En qualsevol activitat mai hi no faltava la seva vigilància omnipresent, que arribava fins i tot més enllà de les parets d'Els Fossos. Efectivament, a l'hora de tornar cap a casa, acompanyaven en Mingo i companyia fins a la segons cantonada, això sí, en perfecta formació. I per acabar-ho d'adobar, de tant en tant, calia anar a passar uns quants dies d'exercicis espirituals a Palautordera on la congregació hi tenia el noviciat.

Les bones companyies

Els "Henry's Boys"

No tots els "hermanus" eren tan temibles com l'hermano Saturnino, a qui no se'l podia contradir en el més mínim detall. També n'hi havia que s'havien sabut guanyar la confiança i l'apreci dels alumnes, com era el cas de l'hermano Enrique, professor de setè curs, fins al punt que en Mingo i la seva colla, a l'hora de posar nom a l'equip de futbol que havia de competir amb els altres equips de Figueres, havien triat el de Henry's Boys en honor seu, però per una qüestió que recomanava no utilitzar la llengua de la Pérfida Albión, es van quedar amb el nom de Junior (?).

Curiosament, aquest equip on en Mingo jugava de mig volant, va guanyar a l'equip oficial de La Salle. En canvi, en la competició de futbol entre classes els equips eren uns altres, com per exemple els "Sextus" i els "Quintus", com al seu torn també eren diferents els noms dels equips que jugaven a l'hora de pati: "Los Aztecas" i "Los Chichimecas".

A Els Fossos també es practicava l'atletisme, però el fort d'en Mingo sempre va ser el futbol. Es podria dir que això de l'atletisme, en Mingo ho va deixar córrer...

Com a estudiant, en Mingo no va ser dels més brillants de la classe. Les seves notes sempre giraven al voltant del sis. Però això sí: estava al mig de totes les salses, amb la seva colla de companys. Ja sigui en el futbol, ja sigui en el teatre on fa el paper de "Hermoso" a l'obra "Qué tienes en la mirada" o de simple soldat en l'obra "Los dos sargentos". Totes aquestes incursions en el món del teatre no li serveixen per dedicar-s'hi professionalment tal com va fer un dels seus companys de classe, l'Alfredo Landa.

El seu esperit viatger es limita, en aquella época, a les innumerables excursions que, organitzades pels "hermanus", arriba a fer amb els companys de classe: a Fortinell, a la granja que hi té el col·legi, a Vilatenim, a la Mare de Déu del Mont, a La Salut de Terrades i a tants d'altres llocs.

Ara bé, la seva veritable afició, l'escriptura, la comença a desenvolupar més plenament quan deixa Els Fossos i comença a compaginar Cadaqués, el Mas i el Bar Novel, al final de la Rambla de Figueres. Al Novel tot està en plena efervescència i s'hi formen tertúlies de gent amb inquietuds polítiques i culturals on tot és possible. Allà en Mingo fa petar la xerrada amb personatges com el Marquès de Sant Mori, escriptors com en Fages de Climent, pintors com l'Evarist Vallès, Bartomeu Massot, Xibeques d'Avinyonet, llimpiabotes com el Xino... Els seus articles comencen a ser habituals en moltes de les publicacions del moment, entre elles, la reeditada *L'Empordà Federal* i *El Canigó*.

Però tota aquest eclosió no és un brot que hagi sorgit espontàniament en un moment donat, sinó que hi ha dos precedents que marcarien el camí d'en Mingo com a escriptor. Un, el principal, va ser el professor de grec, el Sr. Galobardes, en "Golo", un professor de singular comportament. Un professor al que, com reconeixiria en Mingo uns quants anys més tard en un dels seus escrits olotins, "le debo mucho de lo que soy y casi todo lo que sé" perquè amb ell, més que aprendre el grec va aprendre "de los griegos. No en un sentido científico sino en el sentido humano. Renunció a la lengua y nos detuvimos en el hombre. Fueron una serie de lecciones magistrales". L'altra fita, que a més demostra que els encàrrecs per presentar exposicions, pintors, restaurants o festes majors són activitats que a en Mingo ja li vénen de lluny, van ser les redaccions que li encarregava una novieta de Les Escolàpies i que en Mingo les hi feia arribar personalment tot ramblejant, rambla amunt, rambla avall. D'aquest dos precedents es podria dir que el primer és la teoria i el segon l'aplicació pràctica.

La barba es quedà a Figueres...

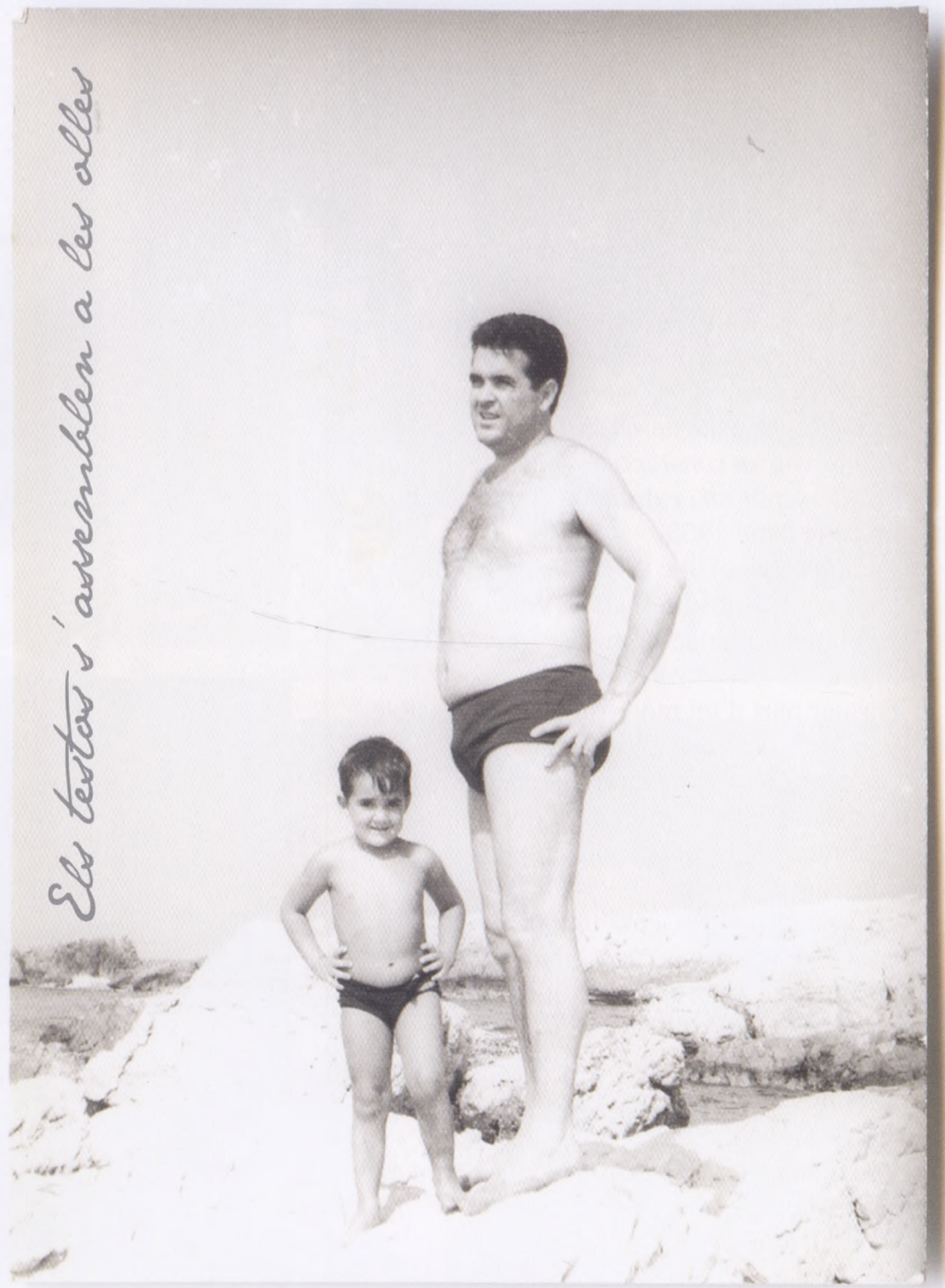
A Olot en Moli hi arriba sense barba, no perquè li agradessin les barberies sinó perquè potser va ser un senyal del canvi, d'un nou començament, d'alliberar-se de la imatge de "tremendista" que ja li havien posat a Figueres.

Feia joc amb la barba i la barba feia falta per escriure sobre la seva ciutat natal que "es pequeña, insignificante, casi ni es ciudad", on "una bandada de viejas pasan sin entusiasmo las escobas sobre unas losas chorreantes", "en la plaza hay quien compra una molla de pollo ... o manzanas semipodridas, en las que viven unos gusanos gordos y substanciosos"; "el Casino donde se reúnen los hombres de sombrero y voz gutural y las señoras de escote", "las 3 bibliotecas vacías ... la gente hacinada y tiritando en el viejo hospital". Per acabar "el escritor deja la ciudad y da un paso más largo para no pisar el cuerpo reventado, con la tripas fuera y lleno el morro de sangre, de una rata vieja y asquerosa tendida en medio de la acera."

Era l'any 1957 a punt de fer el salt cap a Olot. O va ser la barba i el que representava la causa de venir a raure a Olot? La barba es va quedar a Figueres; el tremendisme, també. La indignació, la crítica, el llenguatge treballat no. Aquests van venir amb ell.

... la Marta l'esperava a Olot.

Cadaqués

Al costat del Mas, hi ha Cadaqués. La casa de les ties i la cuina de Can Niceta eren els ancoratges del jove Moli lluny dels tràfecs del dia a dia i del compromís de l'escriptor, el crític, el periodista. *"La brisa que trae el sabor a marisco y recuerdos de azul, de verde, de Mediterránea. El mar con su constante inquietud te calma, te hace sentir una extraña sensación de paz"* escrivia l'any 1958.

Cadaqués és el lloc de trobar-se amb els amics, coneguts, de xerrar, conversar, contemplar el mar, només les onades anant i tornant.

Formar part d'un món especial, accessible, essent-hi i deixant-se impregnar.

Un contrapunt constant, que fa sospitar l'existència d'una inquietud per marxar a la muntanya, tornar al paisatge, a les aigües dels rius.

Un Cadaqués que, com tota la costa, ja no és *"el blanco de las casas abiertas en semicírculo, como si quisieran abrazar el mar al que besan"* i on *"todo tiene ritmo de habanera"*.

Però des del mar relaxat quan un raig de llum ensopega amb el poble, llavors Cadaqués continua semblant *"el somni de plata d'un argenter de conte de fades."* Moli dixit.

L'humor del sentit

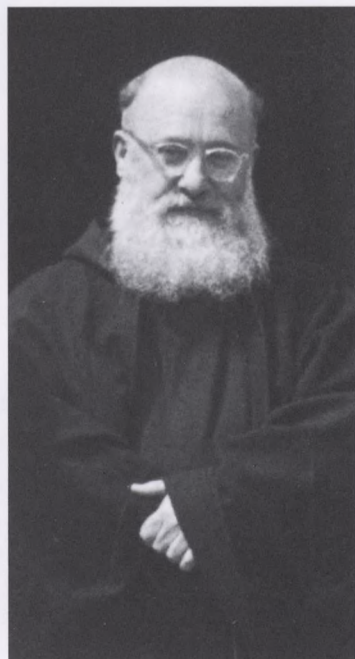
La capacitat de percebre una cosa com a divertida, en altres paraules, el sentit de l'humor, és universal. No hi ha hagut mai una cultura - a excepció de l'olotina - sense humor, perquè l'humor és una part inherent a la naturalesa humana.

Peter L. Berger, autor de *La rialla que salva. La dimensió còmica de l'experiència humana* diu que la comicitat és experimentada sempre com a incongruència perquè evoca un món diferent, que funciona amb regles diferents- Un món diferent del de la vida de cada dia. Un món en el qual les limitacions de la condició humana desapareixen miraculosament. En definitiva, segons Berger, la comicitat no deixa de ser una promesa de redempció.

En aquest sentit, estar una estona al costat d'en Mingo, xerrant de qualsevol cosa, és com fer els nou primers divendres de mes seguits. Amb en Mingo estem salvats. Ens guanyem el cel sense haver d'esperar un altre món. Entre altres coses perquè ell està convençut que el riure no és cap incongruència: ens ho transmet contínuament amb la seva sornegueria empordanesa, intel·ligent, plena d'intenció i d'ingenuïtat alhora... I encara que no li cal fer-ho, quan convé es disfressa de ballarina o s'esten a prendre el sol a la "platja" del Firal, perquè això també forma part del seu món diferent. Un món sense límits.

Amics i coneguts...

I aquí estem

Un suquet al Cassolot

(A Domènec Moli)

L'oli roent,
que l'all perfuma,
a l'olla ferrenya.

L'àpat promet.

Vindrem tots els amics
a veure
- el gest precís -
com la tomata
ben trinxada
es sofregeix
amb cura i torna,
melosa,
la conversa enfogonada.

Després deixaràs caure,
salpebrats,
a l'olla que ens acull
les primeres rialles,
l'orada, la lluernà,
el dèntol i l'escòrpora
(polla, rascassa, cap roig...)
Tant se val que posem
un pols etimològic
a l'olla i al sopar.

I ara sí,
el foc ha de ser viu
com la nit
i la trobada.
Que neixin els licors
mariners
que eixamplen el suquet a l'infinit.

Bevem!
Aquest empordà no enganya!

Jordi Pujiula

Aquesta edició del Gra de Fajol
l'ha cuinada El Cassolot.

La matèria primera ha sortit de l'hort i el rebost
d'en Moli, família, amics i admiradors
i és una petita part del que ell ha sembrat,
treballat, recollit i caçat durant 80 anys.

Es va començar a coure la primavera i es tastarà
a la tardor, abans de Sant Lluç, patró dels pintors.

Petita història d'un logotip

En el concurs per a
la creació del logo
per commemorar el
80è aniversari d'en
Domènec Moli, s'hi
van presentar 547
propostes.

En una primera
selecció, el Jurat en
va escollir 15, de les
quals dos van ser
eliminades al veure
que es tractaven de
plagis flagrant.

Una reinterpretava
la capçalera del
magazine que
publica cada
diumenge *La*
Vanguardia i l'altra
era una burda còpia
d'una marca de
prendes de roba
aprofitant la
semblança de noms.

mingo

MINGO

El treball guanyador
reflecteix les dues
vessants d'en
Domènec Moli: la
d'escriptor (lletra
manuscrita) i la
d'impressor (tipus
d'impremta).
El Jurat també va
apreciar l'enginy
d'aprofitar la inversió
visual impressora
per capgirar la xifra
de l'aniversari.

En Moli ha deixat petja a...

440 m sobre el nivell del mar, 1995-2005
¡Arriba Espanya!, 1939-1969
Canigó, 1954-1983
Doble Set, 1991-1992
Empordà Federal, 1987-1989
La Garrotxa, 1969-1979
Misión / Olot Misión, 1955-1979
L'Olotí, 1979-1988
El Plafó, 1997-
Puigsacalm, 1965
El Punt, 1979-
Revista de Girona, 1955-
Los Sitios, 1943-1989

I segur que no són tots

A la recerca d'una cuina garrotxina

La cuina d'en Moli és completa. Comença amb l'anada al mercat, continua als fogons amb companyia i col·laboració dels altres comensals i s'acaba a la taula.

En tot el procés, la teca és el centre però no l'únic element. La verbalització del procés és essencial. Gràcies a en Moli existeix "marca registrada": la cuina volcànica. L'any 1982 publicava "A la recerca d'una cuina garrotxina", recopilant, reflexionant i proposant tornar a mirar cap casa: buscar els productes de la comarca i de la temporada en el mercat o el rengle; recuperar les preparacions de sempre en els fogons de casa.

Les propostes d'en Moli es varen convertir amb el temps en una operació de marqueting, en la "Cuina Volcànica". Ell ha estat el pare i la llevadora d'aquest part.

El Cassolot

El Cassolot es constitueix com a agrupació destinada al conreu de la Gastronomia, les Arts, les Ciències i les Lletres.

El 5 de juliol de 1979, un grup de joves es reunien a ca l'Eduard per fer les bases d'aquesta original societat, composta per dotze membres d'ambdós sexes que una vegada al mes, durant uns set anys, es trobaven al restaurant Marisol de Castellfollit, per cuinar i xerrar. El primer i únic president del Cassolot va ser l'enyora't Jordi Pujiula.

A les trobades del Cassolot, és convidava també a les parelles i als amics i es feien sortides gastronòmiques per diferents restaurants.

S'havia estrenat la democràcia i un alliberament personal i col·lectiu feren que en aquestes trobades, a part de cuinar i menjar, es parlés de tot i de tothom en un clima festiu i distès. En el transcurs del temps, han quedat en el record de tots com inoblidables.

En resum, el Cassolot forma part d'un temps i una gent irrepetibles.

Ales a la Cultura

L'any 2010 es van concedir les Ales de la Cultura de la ciutat d'Olot a en Domènec Moli.

Les Ales a la Cultura foren creades l'any 2003 com a reconeixement a la contribució a algun àmbit cultural. Així ho diuen les bases.

En la presentació, Jordi Pujiula va destacar l'aportació d'en Moli com a intel·lectual i crític "d'idees diafanes, brillants i tal vegades arrauxades", la "prosa tramuntanada i suculentia" i l'estreta vinculació als llibres.

En Moli el va rebre amb l'estoïcisme característic davant premis i homenatges oficials.

La crítica d'Art

La faceta de crític d'art d'en Moli és remarcable, fins al punt de ser la persona que ha tingut més prestigi en matèria artística a Olot i més enllà.

En una entrevista a la *Revista de Girona*, el mateix Moli reconeix haver patit molt aquest prestigi i creu que no havia d'haver escrit alguna de les crítiques que va signar per la influència que podien haver tingut.

Una vegada, jove pintor el va anar a trobar i li va demanar de fer un bon comentari de la seva exposició, amb el pretext de que un familiar seu, que estava molt malalt, no suportaria una opinió adversa.

Va ser el cop decisiu per deixar definitivament la crítica de les exposicions.

La Impremta Aubert

La impremta Aubert esdevé una expressió d'en Moli quan succeeix el seu sogre Joan Aubert.

Els centenars de llibres, desenes de revistes que ha arribat a publicar a ca l'Aubert no s'entenen sense la personalitat despresa d'en Moli i la seva visió i pràctica en l'ús del diner.

Ha estat un mecenes passiu més enllà de la seva capacitat real i que mai se li podrà compensar.

Edicions com la de la *Història d'Olot* del Doctor Danès, la *Biblioteca Olotina*, revistes de tot tipus i mena, edicions de llibres artístics, tots d'altres persones, no hi serien sense la Impremta Aubert, sense en Moli.

Cromos de la Garrotxa

Arriba España!

el CRUSCAT

Canigó
REVISTA LITERÀRIA - CULTURAL - DEPORTIVA

L'OLOTI

EL MANIFIEST D'INFORMACIÓ I OPINIÓ DE LA GARROTXA

La Garrotxa

EMPORDÀ FEDERAL

LOS SITIOS

PRESENCIA

PUNT
DIARI

Puigsacalm

